

sdíletí. Chování se obžalovaného před i po spáchaném činu, jež i nejbližší příbuzní obžalovaného, jeho matka, bratr i sestra nedovedou blíže objasniti, jest nápadné a těžko pochopitelné tím spíše, když obžalovaný, pohádav se s otcem pro malicherné založení pláště, přichází až teprve druhého dne ráno znova za otcem, dohoduje se s ním opět o zmíněný plášť a když otec uléhá, mrští po něm dvakrát kamenem, takže ho zabije, na to mrtvolu umyje, uvaří si klidně kávu a odchází z domu na ulici, kde svým neklidným, nejistým chováním upozorňuje na sebe svědka, jemuž se beze všeho doznává, že otce zabil. Již toto právě vyličené chování se obžalovaného je s to vzbuditi pochybnosti o jeho duševním zdraví, nehledíc ani k tomu, že obžalovaného líčí zpráva četnictva jako člověka duševně méně cenného, zpráva průmyslové školy jako málo chápavého, dle zprávy školy špatně prospíval, byl slabého nadání, svárlivým a vzdorovitým. Momenty tyto pochybnosti zmíněné ovšem ještě stupňují. Tyto okolnosti, ze zpráv zmíněných vyplývající, nebyly ovšem soudním lékařům, kteří duševní stav obžalovaného prozkoumali jedenáct dnů po spáchání trestného činu, známy, a nemohly k nim proto tito vzíti náležitěho zřetele. Jejich dobrozdání jest proto také s těmito okolnostmi, dodatečně na jevo vyšlymi, v rozporu (§ 126 tr. ř.) a bylo proto povinností soudu nalézacího, by ve smyslu ustanovení § 126 tr. ř. zmíněné soudní lékaře znova pozval k hlavnímu přelíčení a je vyslechl anebo vyžádal si dobrozdání fakulty lékařské. Soudní lékaři, kteří posudek o duševním stavu obžalovaného podali, nebyli vůbec k přelíčení voláni. Návrh obhájcův byl tedy v tomto směru po zákonu odůvodněn, poněvadž však soud nalézací jej zamítl, porušil tím právo obhajoby obžalovaného, takže jest tu důvod zmatečnosti čís. 5 dle § 344 tr. ř.

Čís. 521.

Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Pro skutkovou podstatu dle § 4 jest lhůstojno, zda pachatel dopomohl k neoprávněné dopravě předmětů potřeby z důvodu, by si zajistil pro jiné případy konfidentské služby vývozce.

(Rozh. ze dne 30. července 1921, Kr II 293/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 22. února 1921, jímž byl obžalovaný Vilém V. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin dle § 4 odstavec prvý zák. ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní jest odůvodněnou zmateční stížnost, označující dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. právní posouzení činnosti Viléma V.—a vzhledem ku podlounému vývozu masa Janem M—em právně pochybe-

ným. Soud nalézací vyloučil skutkovou podstatu § 4 zákona o podloudném vývozu proto, poněvadž Vilém V. trpěl prý nedovolený vývoz masa Janem M—em jen proto, by si zabezpečil konfidentské služby M—ovy, jednáje tak v dobré víře, že tím hová zájmu své služby. Jest prý totiž ve finanční službě pohraniční všeobecně obvyklým, že se konfidentům v odměnu za jich služby promíjí, když sami přenášejí zboží, ovšem v nepatrném množství, přes hranice. Právem poukazuje zmateční stížnost státního zastupitelství k tomu, že praxe tato nalézá své meze v předpisech zákona o stihání podloudného vývozu, jenž v § 4 trestem ohrožuje jako zločin, jestliže osoba, která má bdíti nad vývozem do ciziny, dopomůže porušením svých povinností k neoprávněné dopravě předmětů potřeby v ceně aspoň 50 Kč do ciziny. Týká-li se praxe ta, jejíž přípustnost soud nalézací sám uznává jen pro vývoz zboží v malém množství, předmětů potřeby v ceně aspoň 50 Kč, pak naráží na nepřestupnou hranici § 4 zák. ze dne 18. března 1920, č. 188 sb. z. a n., jenž prohlašuje takovou činnost orgánu finanční stráže pohraniční přímo za zločinnou. Neboť že trpění podloudného vývozu osobou, jejíž první služební povinností je, aby bděla nad vývozem zboží do ciziny, jest za všech okolností porušením povinnosti, nemůže býti sporným. Mínění však, že jest dovoleno a beztrestno, dopomáhati ať vlastním přičiněním, ať zúmyslným trpěním ku takovému podloudnému vývozu, ide-li o to, aby byly získány pro jiné případy služby konfidentské, jest nesprávným. Neznalost trestního zákona, omyl právní, nemůže býti dle všeobecné zásady § 3 tr. z. pachateli na omluvu a zlý úmysl, ku zločinu vyžadovaný, vyloučiti. Jest tudíž právní stanovisko soudu nalézacího, vylučující vinu obžalovaného Viléma V—a ve směru obžaloby ohledně masa Janem M—em vyvezeného jen pro nedostatek zlého úmyslu uvedeným omylem právním odůvodněný, právně pochybeným a dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. zmatečným.

Čís. 522.

Ku zločinu velezrády vyhledává se úmysl nesporně velezrádný (t. zv. *dolus coloratus*).

K pojmu násilí ve smyslu § 58 lit. b) tr. zák. Činnost sama nemusí býti násilnou, jen když směřuje k násilné změně formy vládní.

Velitel legionářů není orgánem vlády ve smyslu § 300 tr. zák., požívá však ochrany čl. IV. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z r. 1863.

Výzva, by časopis nebyl předkládán k cenzuře, spadá pod skutkovou podstatu zločinu dle § 65 lit. b) tr. zák.

Zločin dle § 65 lit. b) tr. zák. či pouhý přečin dle § 300 neb 305 tr. zák.?

Ke skutkové podstatě zločinu dle § 65 lit. b) tr. zák. stačí vybízení k neposlušnosti proti opatřením úřadů bez ohledu na to, jakým způsobem jich nemělo býti uposlechnuto.

Pokud nelze považovati za odůvodněnou (§ 98 lit. b) tr. zák. stávkou. Pod ochranou § 98 lit. b) tr. zák. jsou zahrnuty i případy, kdy má býti zasažen majetek, jenž jest pod ochranou toho, na němž se určitý úkon nebo opomenutí vynucuje.

Ke skutkové podstatě zločinu dle § 222 tr. zák. se nevyhledává, by výzva směřovala k určitému vojínu, stačí, byla-li řízena vojínům vůbec.